

Sygn. akt II K(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia (...) r.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim II Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR (...)

Protokolant: Sekretarz sądowy (...)

przy udziale Prokuratora (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach (...) r., (...) i (...) r.

sprawy (...)

s. (...) i (...) zd. (...)

ur. (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

1. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w okresie od (...) roku do (...) roku przy ul. (...) w miejscowości (...), gm. (...), pow. (...), woj. (...), trzymając w ręku nóż kierował wobec (...) groźby karalne pozbawienia jej życia, przy czym groźby te wzbudziły u zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w chwili czynu jego zdolność rozpoznania czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

2. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w bliżej nieustalonym okresie czasu jednak nie wcześniej niż od dnia (...) roku do (...) roku przy ul. (...) w miejscowości (...), gm. (...), pow. (...), woj. (...), kierował wobec (...) groźby karalne pobicia go i pozbawienia go życia, przy czym w czerwcu 2017 roku kierując wobec zagrożonego groźby karalne pobicia (...) wyjął z plecaka łańcuch, a w dniu (...) roku kierując wobec niego groźby karalne pozbawienia go życia wyjął spod koszuli nóż kuchenny, z którym szedł w kierunku (...), przy czym groźby te wzbudziły u zagrożonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w chwili czynu jego zdolność rozpoznania czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

3. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w bliżej nieustalonym okresie czasu jednak nie wcześniej niż od dnia (...) roku do (...) roku przy ul. (...) w miejscowości (...), gm. (...), pow. (...), woj. (...), trzymając w ręku nóż kuchenny kierował wobec (...) groźby karalne pozbawienia go życia, przy czym groźby te wzbudziły u zagrożonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w chwili czynu jego zdolność rozpoznania czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

o r z e k a

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu (...) w punkcie 1 uznaje go za winnego tego, że w okresie od dnia (...) r. do dnia (...) r. przy ul. (...) w miejscowości (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierował wobec (...) groźby karalne spowodowania obrażeń ciała i pozbawienia życia, w tym trzymając w rękę nóż i kierując go w jej stronę, jak również znajdując się pod wpływem alkoholu, przy czym w dniu (...) r. próbował z nim przeskoczyć przez siatkę, za którą znajdowała się (...), które to groźby wzbudziły w niej uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym w chwili czynu jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, za który na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 2 uznaje go za winnego tego, że w nieustalonym okresie czasu, jednak nie wcześniej niż od dnia (...) r. do dnia (...) r. przy ul. (...) w miejscowości (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierował wobec (...) groźby karalne spowodowania obrażeń ciała i pozbawienia życia, w tym znajdując się pod wpływem alkoholu, przy czym w nieustalonym dniu czerwca 2017 r. trzymając w rękę łańcuch, a w dniu (...) r. trzymając w rękę nóż i kierując go w jego stronę, które to groźby wzbudziły w nim uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym w chwili czynu jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, za który na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 3 uznaje go za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia, jednak nie wcześniej niż od dnia (...) r. do dnia (...) r. przy ul. (...) w miejscowości (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierował wobec małoletniego (...) groźby karalne spowodowania obrażeń ciała i pozbawienia życia, w tym trzymając w rękę nóż i kierując go w jego stronę, jak również znajdując się pod wpływem alkoholu, które to groźby wzbudziły w nim uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym w chwili czynu jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, za który na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk skazuje go, a na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności łączy i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 62 kk orzekając terapeutyczny system jej wykonania w związku ze stwierdzonymi zaburzeniami osobowości i uzależnieniem od alkoholu;

V. na podstawie art. 41a § 1 i 4 kk, art 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych (...), (...) i (...) na odległość mniejszą niż 10 (dziesięć) metrów i zakaz kontaktowania się z nimi na okres 2 (dwóch) lat;

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności czas tymczasowego aresztowania od dnia (...) r., godz. (...) do dnia (...) r.;

VII. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. (...) kwotę 1.062 (tysiąc sześćdziesiąt dwa) złote powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w całości, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 612/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

(...) i (...) są rodziną. W dniu (...) r. (...) opuścił zakład karny i zamieszkał w domu znajdującym się przy ul. (...) w miejscowości (...), w którym nie było wody. (...) i członkowie jej rodziny, zamieszkujący w budynku położonym przy ul. (...) w miejscowości (...), starali się mu pomagać. Polegało to między innymi na udostępnianiu wody i pożywienia.

Kiedy jednak (...) zaczął do nich przychodzić w różnych porach dnia i nocy, samowolnie pobierać wodę i nie zakręcać kranu, załatwiać swoje potrzeby fizjologiczne i nie sprzątać po sobie, a ponadto wysmarował odchodami samochód użytkowany przez (...) i uszkodził siatkę oddzielającą nieruchomości, znieważając słowami wulgarnymi i powszechnie uznawanymi za obelżywe zarówno ją, jak i członków jej rodziny, nie wyrażali zgody, żeby do nich dalej przychodził i nie chcieli go dłużej wspierać.

W okresie od dnia (...) r. do dnia (...) r. (...) wielokrotnie wszczywał awantury, podczas których mówił do (...), w tym trzymając w ręku nóż i kierując go w jej stronę, jak również znajdując się pod wpływem alkoholu, że spowoduje u niej obrażenia ciała i pozbawi ją życia. Używał wówczas takich określeń jak „sprzedam ci kosę”, „wsadzę ci nóż pod żebra”, „poszukam ci wątroby” czy „upierdolę ci łeb”. (...) był wówczas agresywny, jednocześnie znieważając ją słowami wulgarnymi i powszechnie uznawanymi za obelżywe. Identycznie zachowywał się wobec jej męża (...) i ich małoletniego syna (...), czyniąc to w nieustalonym okresie czasu, jednak nie wcześniej niż od dnia (...) r. do dnia (...) r. Przy czym w nieustalonym dniu czerwca 2017 r. kierował takie słowa do (...), trzymając w ręku łańcuch. (...), (...) i (...) obawiali się, że (...) spełni swoje zapowiedzi.

Podczas sytuacji z dnia (...) r. (...) trzymał w ręku nóż i kierował takie słowa wobec (...), znajdując się w niewielkiej odległości od niego. Kiedy zareagowała na to (...) i poprosiła, żeby odszedł, (...) stał się jeszcze bardziej agresywny i próbował przeskoczyć siatkę oddzielającą nieruchomości. (...) odruchowo podbiegła, wytrąciła mu nóż i zepchnęła go z ogrodzenia, po czym wezwała policję. (...) poszedł wówczas do swojego domu i zapewnił, że będzie już spokojny. W międzyczasie pojawił się (...). Widząc go (...) wyszedł ze swojego domu i trzymając w ręku nóż wypowiadał takie słowa wobec niego. Ponadto używał słów wulgarnych i powszechnie uznawanych za obelżywe wobec zwracających mu uwagę (...) i (...), będących jego dalszymi sąsiadami. Na miejsce ponownie wezwano policję.

Po zdarzeniu z dnia (...) r. (...) został zatrzymany, a następnie tymczasowo aresztowany. Przeprowadzone badanie dało wynik 0,73 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Mimo przeszukania jego domu nie ujawniono noża. (...) jest upośledzony umysłowo w stopniu lekkim i posiada organiczne zaburzenia osobowości, będąc uzależniony od alkoholu, który nasilał te zaburzenia. Jego stan psychiczny w czasie czynów ograniczał w stopniu znacznym zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Będąc tymczasowo aresztowany (...) kierował korespondencję do innych osób, w której między innymi groził spowodowaniem obrażeń ciała i pobawieniem życia. Ponadto podjął próby samobójcze, ostatnio w dniu (...) r. poprzez pocięcie powłok skórnych obu rąk.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: protokołu zatrzymania osoby (k.2-2v), protokół z przebiegu badania (k.5-5v), świadectwa wzorcowania (k.6-6v), wykazu interwencji (k.23), protokołu przeszukania mieszkania (k.40-43), dokumentacji medycznej (k.72, 277-319), korespondencji (k.104, 163, 164, 165, 166, 204, 205, 206, 207, 208), pisma (k.320), opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej przez (...) (...) i (...) (k.84-85a), zeznań świadka (...) (k.9-10, 31-32, 237-238), zeznań świadka (...) (k.14v, 238-239), zeznań świadka (...) (k.17v, 239-240), zeznań świadka (...) (k.35-36, 171-172), zeznań świadka (...) (k.65v-66), zeznań świadka (...) (k.68v), zeznań świadka (...) (k.90-91) i częściowo wyjaśnień oskarżonego (...) (k.46v-47, 50, 59, 170).

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym oskarżony (...) (k.46v-47) oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jak wyjaśnił, gdy w dniu (...) r. przyjechał do domu był już pijany. Nie pamięta, ile wypił wcześniej alkoholu i jakiego. Pamięta, że najpierw zaczął się wygrażać starszemu synowi (...), a potem jej. Co było dalej, nie pamięta. Pamięta, że mówił, że ich pozabija. W ręku trzymał nóż, ale nie wie, co potem z nim zrobił. Chyba wpadł mu gdzieś w ciuchy w domu. Wcześniej im się nie odgrażał, to był pierwszy raz. Nigdy nie groził (...), przynajmniej tego nie pamięta. Nie wie, co mu odbiło.

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym oskarżony (...) (k.50) oświadczył, że przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jak wyjaśnił, podtrzymuje wcześniejsze wyjaśnienia. Nie wie, dlaczego nie przyznał się wtedy do grożenia (...). Jak groził (...) i jej rodzinie, to używał noża, ale nie chciał im zrobić krzywdy. Również łańcuchem, gdy groził (...). Nie wie, dlaczego wychodzi do nich z nożem. W dniu (...) r. to nie był pierwszy raz, ale nie wie, kiedy to się zaczęło. Nie wie, co mu odpierdziela i dlaczego im grozi. Oni mu nic nie zrobili. Pokłócił się z siostrą i nie odzywa się do nich od paru miesięcy.

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym oskarżony (...) (k.59) nie odniósł się do zarzutów, odmawiając składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Przesłuchiwany w postępowaniu sądowym oskarżony (...) (k.170) oświadczył, że przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Jednocześnie odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, wskazując jedynie, że żałuje tego jak postąpił. Jednocześnie potwierdził odczytane mu wyjaśnienia, jakie złożył w postępowaniu przygotowawczym.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina oskarżonego (...) i okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów nie budzą żadnych wątpliwości.

Sąd w przeważającej części dał wiarę **wyjaśnieniom oskarżonego (...) (k.46v-47, 50, 59, 170)**, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i opisał okoliczności, w jakich do tego doszło. W szczególności wskazał, że faktycznie groził świadkom (...), (...) i (...) pozbawieniem życia, czyniąc to przy użyciu noża, a świadkowi (...) dodatkowo przy użyciu łańcucha. Powyższe korespondowało z pozostałym materiałem dowodowym, w tym w szczególności z zeznaniami świadków (...), (...), (...), (...) i (...). Wskazane osoby nie miały żadnych wątpliwości, że oskarżony (...) wielokrotnie wszczywał awantury, w tym trzymając w ręku nóż i znajdując się pod wpływem alkoholu, podczas których używał wobec świadków (...), (...) i (...) słów wulgarnych i powszechnie uznawanych za obelżywe. Ponadto świadkowie (...), (...) i (...) jednoznacznie wskazali, że groził im wówczas spowodowaniem obrażeń ciała i pozbawieniem życia. Ponadto świadek (...) widział w jego ręku łańcuch. Przebieg zdarzenia z dnia (...) r. wynika również z relacji świadków (...) i (...). Z kolei w wykazie interwencji odnotowano nieprawidłowe zachowania oskarżonego (...), w tym groźby. Co zaś się tyczy jego pozostałych wyjaśnień, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, to pozostawały w rażącej sprzeczności zarówno z jego dalszymi twierdzeniami, jak i pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Z tych samych względów należało odmówić wiary jego wyjaśnieniom, w których wskazał, że nie groził świadkowi J. C.. Zakwestionowano również to, że nie chciał im zrobić krzywdy. Zdaniem Sądu oczywistym jest, że jeśli oskarżony (...) trzymał w ręku nóż bądź łańcuch i zapowiadał, że „sprzedam kosę”, „wsadzę nóż pod żebra”, „poszukam wątroby” czy „upierdolę łeb”, to zagrożenie było poważne i realne. Tym bardziej, że podczas zdarzenia z dnia (...) r. próbował pokonać siatkę oddzielającą nieruchomości, za którą znajdowała się świadek (...) i tylko jej reakcja spowodowała, że do tego nie doszło, a trzymany przez niego nóż został mu wytracony.

Jako spontaniczne, dokładne i zgodne z rzeczywistością należało ocenić **zeznanie świadków (...) (k.9-10, 31-32, 237-238), (...) (k.35-36, 171-172) i (...) (k.90-91)**, będących pokrzywdzonymi zachowaniami oskarżonego (...). Wszyscy oni dobrze widzieli zachowanie oskarżonego (...) i dobrze słyszeli wypowiedziane przez niego słowa. Odnotowali również nóż, a świadek (...) dodatkowo łańcuch. Tyczyło się to zwłaszcza relacji świadka (...), która z uwagi na to, że to jej oskarżony (...) najczęściej groził, a ponadto wobec niej najczęściej używał słów wulgarnych i powszechnie uznawanych za obelżywe, mogła najlepiej zrelacjonować jego postępowanie. W szczególności zdarzenie z dnia (...) r., podczas którego oskarżony (...) był skłonny zrealizować swoje zapowiedzi i które doprowadziło do zainicjowania niniejszego postępowania. Co zaś się tyczy zeznań świadka (...), to mimo iż jest dzieckiem, a co za tym idzie mógł nie dostrzegać powagi i realności zagrożenia, jego zeznania nie budziły żadnych wątpliwości. Znalazło to również wyraz w opinii sądowno-psychologicznej sporządzonej przez (...) (...) (k.95-95v), która nie budziła żadnych zastrzeżeń i której wnioski należało w całości podzielić. Świadczy (...), (...) i (...) mieli podstawy do składania zeznań obciążających

oskarżonego (...), a co za tym idzie do pociągnięcia go do odpowiedzialności karnej. W ocenie Sądu nie takiego nie miało jednak miejsca. Świadkowie (...), (...) i (...), a przede wszystkim świadek (...), obawiali się o życie i zdrowie swoje i swojej rodziny. Mimo możliwości przedstawienia oskarżonego (...) w dużo gorszym świetle opisali jedynie to, co faktycznie miało miejsce, chcąc przede wszystkim, żeby nie spełnił swoich zapowiedzi.

Sąd oparł się także na **zeznaniach świadków (...) (k.14v, 238-239) i (...) (k.17v, 239-240)**, będących dalszymi sąsiadami oskarżonego (...), uznając je za spójne, logiczne i przedstawiające prawdziwy przebieg wydarzeń. Świadkowie (...) i (...) nie widzieli zdarzenia z dnia (...) r., jednak obserwowali zachowanie oskarżonego (...) przed tym (świadek (...)) i po tym (świadek (...)), co się stało. Tym samym mogli zrelacjonować, co robił i mówił, widząc w jego ręku nóż. Ponadto z uwagi na zamieszkiwanie w pobliżu mogli opisać jego postępowanie w innych sytuacjach. Nie tylko wobec świadków (...), (...) i (...), ale również wobec nich i innych osób. W ocenie Sądu świadkowie (...) i (...) nie mieli interesu, żeby składać zeznania obciążające oskarżonego (...). Wprawdzie również wobec nich dopuszczał się nieprawidłowych zachowań, jednak nie są jego bezpośrednimi sąsiadami i mieli z nim ograniczony kontakt, nie odczuwając takiego zagrożenia jak świadkowie (...), (...) i (...). Z tych względów Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich relacji.

Wątpliwości nie budziły także **zeznania świadków (...) (k.65v-66) i (...) (k.68v)**, będących funkcjonariuszami Policji, którzy interweniowali po zdarzeniu z dnia (...) r.. Świadkowie N. C. i A. N. nie wiedzieli tej sytuacji, jednak pojawili się tam dwukrotnie poinformowani o nieprawidłowym zachowaniu oskarżonego (...) i rozmawiali z obecnymi tam osobami, mogąc przedstawić swoją wiedzę w tej sprawie. Świadkowie N. C. i A. N. są osobami obcymi dla oskarżonego (...) i nie mieli żadnego interesu w niekorzystnym ukształtowaniu jego sytuacji procesowej.

Sąd oparł się także na **dokumentach w postaci protokołu zatrzymania osoby (k.2-2v), protokół z przebiegu badania (k.5-5v), świadectwa wzorcowania (k.6-6v), wykazu interwencji (k.23), protokołu przeszukania mieszkania (k.40-43), dokumentacji medycznej (k.72, 277-319), korespondencji (k.104, 163, 164, 165, 166, 204, 205, 206, 207, 208) i pisma (k.320)** które zostały sporządzone przez uprawnione osoby bądź podmioty, ich prawdziwość nie była kwestionowana i nie budziła też wątpliwości Sądu.

Podzielono również **wnioski wynikające z opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej przez (...) (...) i (...) (k.84-85a)**, uznając ją za pełną, rzetelną i jednoznacznie odpowiadającą na pytania wymagające wiedzy specjalnej. Stwierdzono w niej, że oskarżony (...) nie cierpi na chorobę psychiczną. Jest natomiast upośledzony umysłowo w stopniu lekkim i posiada organiczne zaburzenia osobowości, będąc uzależniony od alkoholu, który nasilał te zaburzenia. Ponadto wskazano kategorycznie, że jego stan psychiczny w czasie czynów ograniczał w stopniu znacznym zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Zarazem podniesiono, że w obecnym stanie psychicznym może brać udział w postępowaniu karnym. Jego poczytalność nie budzi wątpliwości. Wskazane jest jednak zapewnienie mu pomocy prawnej. Jednocześnie uznali, że w przypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności powinien ją odbywać w warunkach oddziału terapeutycznego. Powyższa opinia nie była kwestionowana i nie budziła żadnych wątpliwości. Wprawdzie złożono wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii sądowo-psychiatrycznej celem stwierdzenia, czy wobec zmiany stanu zdrowia oskarżonego (...) wnioski wynikające z pierwotnej opinii, w tym co do sposobu wykonywania ewentualnej kary pozbawienia wolności, są nadal aktualne, jednak nie został on uwzględniony. Uznano bowiem, że wnioski wynikające z opinii sądowo-psychiatrycznej nie budzą wątpliwości, a więc nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i zarazem w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania. Ubocznie wskazać należy, że jak wynika z treści opinii sądowo-psychiatrycznej oskarżony (...) informował (...) o wielokrotnych próbach samobójczych. Tym samym wzięto to pod uwagę, stwierdzając między innymi potrzebę terapeutycznego sposobu wykonania ewentualnej kary pozbawienia wolności.

Dokonując analizy zgromadzonego materiału dowodowego, wina oskarżonego (...), opisy czynów - ze zmianami polegającymi na doprecyzowaniu czasu, miejsca i okoliczności ich popełnienia - oraz przyjęte kwalifikacje prawne nie budzą żadnych wątpliwości. Powyższych modyfikacji dokonano z uwagi na fakt, że zgromadzony materiał dowodowy,

w tym w szczególności zeznania pokrzywdzonych (...), (...) i (...), pozwalał na szczegółowe określenie sposobu działania oskarżonego (...).

Przestępstwo z art. 190 § 1 kk polega na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Biorąc pod uwagę, że oskarżony (...) mówił pokrzywdzonym (...), (...) i (...), że spowoduje u nich obrażenia ciała i pozbawi ich życia, w tym trzymając w ręku nóż i znajdując się pod wpływem alkoholu, jak również używając określeń „sprzedam kosę”, „wsadzę nóż pod żebra”, „poszukam wątroby” czy „upierdole łeb” i dążąc do konfrontacji, w tym próbując przeskoczyć siatkę oddzielającą nieruchomości, nie ulega wątpliwości, że chciał im grozić. Były to groźby poważne i realne, albowiem oskarżony (...) nie kontrolował swojego zachowania, będąc agresywny i nieobliczalny. Ponadto jego zachowanie eskalowało i istniały wszelkie podstawy do uznania, że może spełnić swoje zapowiedzi i zrobić komuś krzywdę. Biorąc pod uwagę, że postępował tak wielokrotnie i w krótkich odstępach czasu, przyjęto że działał z góry powziętym zamiarem, a więc dopuścił się trzech czynów ciągłych z art. 12 kk. Jednocześnie, z uwagi na okoliczność, że oskarżony (...) jest upośledzony umysłowo w stopniu lekkim i posiada organiczne zaburzenia osobowości, będąc uzależniony od alkoholu, który nasilał te zaburzenia, jego zdolność rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona w rozumieniu art. 31 § 2 kk. Nie zaistniały żadne okoliczności wyłączające jego winę.

Wymierzając oskarżonemu (...) kary jednostkowe i łączną kierowano się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w treści art. 53 kk, mając w szczególności na uwadze motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, stopień społecznej szkodliwości czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, dostosowanie dolegliwości kary do stopnia winy, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dyrektywy te dzieli się na okoliczności obciążające i okoliczności łagodzące.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów zarzucanych oskarżonemu (...), przy której Sąd kierował się wskazówkami wynikającymi z treści art. 115 § 2 kk. Wzięto zatem pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oskarżony (...) groził pokrzywdzonym (...), (...) i (...) bez żadnego powodu. Mało tego, starali mu się pomagać, w tym w szczególności zapewniając mu wodę i pożywienie. Tymczasem nie dość, że oskarżony (...) nie docenił udzielanego mu wsparcia, dopuszczając się szeregu nieprawidłowych i dokuczliwych dla nich zachowań, to jeszcze im groził. Okolicznościami obciążającymi było również postępowanie w taki sposób wobec osób słabszych od oskarżonego (...), to jest wobec kobiety i małoletniego dziecka, jak również pod wpływem alkoholu. Na jego niekorzyść przemawiała także duża ilość tego typu sytuacji, groźenie pozbawieniem życia, a więc popełnieniem przestępstwa o najwyższym stopniu społecznej szkodliwości, posługiwanie się nożem i łańcuchem, a więc niebezpiecznymi przedmiotami i dążenie do konfrontacji, co czyniło jego zapowiedzi jeszcze bardziej realnymi. Ponadto oskarżony (...) był uprzednio wielokrotnie karany (k.153-154), co wskazuje na regularność naruszania przez niego porządku prawnego. Biorąc pod uwagę, że zaczął grozić pokrzywdzonym (...), (...) i (...) wkrótce po opuszczeniu zakładu karnego, gdzie odbywał karę pozbawienia wolności, nie wyciągając z tego żadnych wniosków. Jednocześnie należało zwrócić uwagę na fakt, że będąc tymczasowo aresztowany oskarżony (...) groził także innym osobom, kierując do nich obszerną korespondencję. Ponadto podjął kolejną próbę samobójczą, co wskazuje na niestabilność jego stanu psychicznego i wysokie ryzyko nie zapanowania nad swoim zachowaniem. Okolicznością łagodzącą było jedynie przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów na etapie postępowania przygotowawczego i podtrzymanie tego stanowiska w postępowaniu sądowym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał że karami właściwymi dla oskarżonego (...) za każdy z czynów z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk będą wymierzone mu na podstawie art. 190 § 1 kk kolejno kary 10, 6 i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego (...), Sąd nie znalazł

podstaw do wymierzenia mu kar innego rodzaju. Tylko kary pozbawienia wolności, w dodatku bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, są w stanie spowodować dla niego odpowiednią dolegliwość i zmienić jego postępowanie w przyszłości. Jeśli chodzi o ich wymiar, to Sąd doszedł do przekonania, że w przypadku czynów popełnionych na szkodę pokrzywdzonych (...) i (...) powinien być wyższy. Wynikało to z faktu, że zachowywał się tak wobec osób słabszych od siebie, to jest kobiety i małoletniego dziecka. Ponadto pokrzywdzona (...), będąca jego rodziną, najczęściej doświadczała agresji z jego strony, w tym gróźb. Biorąc pod uwagę, że Sąd mógł mu wymierzyć za każdy z tych czynów karę pozbawienia wolności w granicach od miesiąca do lat 2, nie można ich uznać za zbyt surowe.

Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk, połączył orzeczone wobec oskarżonego (...) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Miano tu na względzie dopuszczenie się przez niego czynów w krótkich odstępach czasu, jak również ich podobieństwo. Biorąc pod uwagę, że Sąd mógł mu wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 10 miesięcy do lat 2, także kary łącznej nie można uznać za zbyt surową. Jednocześnie Sąd, na podstawie art. 62 kk, orzekł terapeutyczny system jej wykonania w związku ze stwierdzonymi zaburzeniami osobowości i uzależnieniem od alkoholu. Jak bowiem wskazano w opinii sądowno-psychiatrycznej, w przypadku orzeczenia kary pozbawienia wolności oskarżony (...) powinien ją odbywać w warunkach oddziału terapeutycznego. W ocenie Sądu pozwoli to zrealizować cele postępowania karnego i zarazem spowoduje zapewnienie odpowiednich ku temu warunków. Zarazem Sąd, na podstawie art. 63 § 1 kk, zaliczył oskarżonemu (...) na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności czas tymczasowego aresztowania od dnia (...) r., godz. (...) do dnia (...) r.

Ponadto Sąd, na podstawie art. 41a § 1 i 4 kk, art. 43 § 1 kk, orzekł wobec oskarżonego (...) zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych (...), (...) i (...) na odległość mniejszą niż 10 metrów i zakaz kontaktowania się z nimi na okres 2 lat. Biorąc pod uwagę charakter czynów, których się dopuścił, jak również potrzebę uchronienia pokrzywdzonych (...), (...) i (...) przed negatywnymi skutkami jego zachowania w przyszłości, które mogą być poważne, należało orzec wskazany środek karny. Zważywszy na okoliczność, że orzeka się go w wymiarze od roku do lat 15, jego okresu nie można uznać za zbyt długi. Jeśli po odbyciu kary pozbawienia wolności oskarżony (...) nie uczyni zadość wyrokowi w tym zakresie, popełni przestępstwo z art. 244 kk i będzie mógł zostać ponownie pociągnięty do odpowiedzialności.

Zarazem Sąd, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. (...) kwotę 1.062 złote powiększoną o podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu (...) z urzędu. Zważywszy na charakter sprawy i znaczny nakład pracy, stawkę w kwocie 420 złotych za postępowanie zwyczajne podwyższono do kwoty 630 złotych, a następnie doliczono wynagrodzenie za dwa kolejne terminy rozprawy w łącznej kwocie 252 złote. Do tak uzyskanej kwoty 882 złote doliczono wynagrodzenie za dochodzenie w kwocie 180 złotych. Powyższe jest zgodne z rozporządzeniem w tym zakresie.

Na koniec Sąd, na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego (...) od kosztów sądowych w całości, którymi obciążył Skarb Państwa. Biorąc pod uwagę, (...)i (...), a ponadto (...) należało przyjąć, że nie byłby w stanie uczynić zadość wyrokowi w tym zakresie.